

Με έμπνευση τη Μαρία Νεφέλη του Οδυσσέα Ελύτη.....

Στο φως του φάρου

άγγελοι χορεύουν.

*Πετώντας χαϊδεύουν τα αστέρια
που αιώνια μας κάνουν συντροφιά.*

Και εγώ κοιτούσα και απορούσα:

Μπορώ να φτάσω τα αστέρια,

που σαν λαμπιόνια εκεί ψηλά

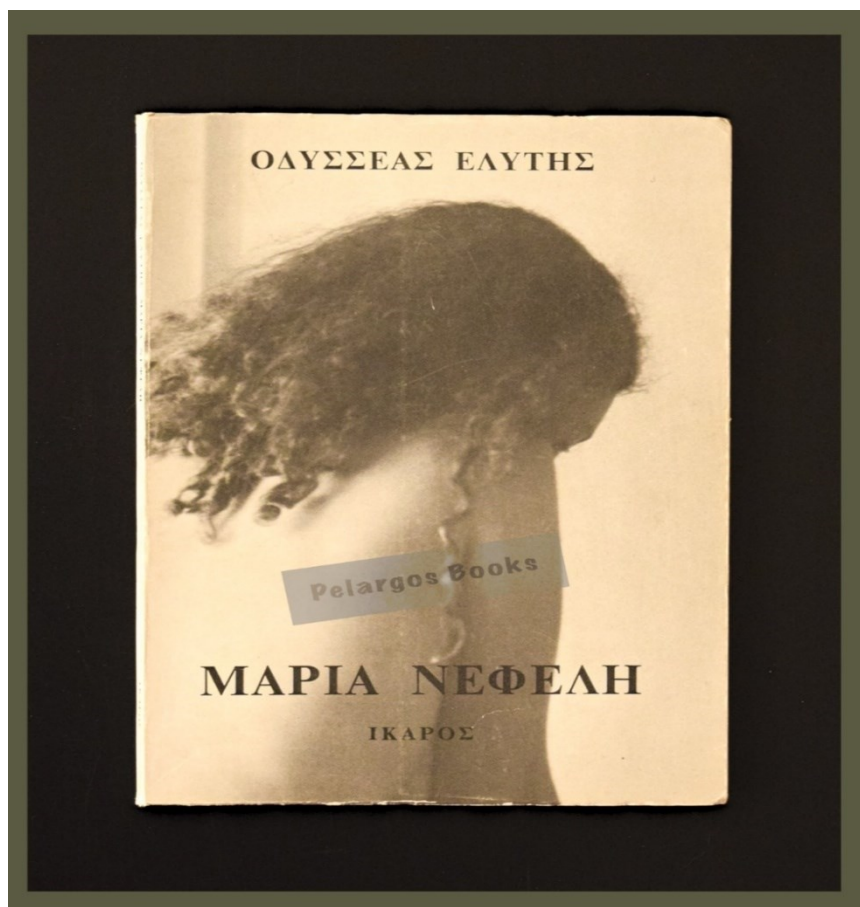
σου δείχνουν το δρόμο για το αύριο;

Άραγε, το αύριο είναι σαν τα αστέρια;

Ή είναι σαν βουνό χωρίς τέλος

όπως το σήμερα;

Κατερίνα Μ.

Ο κόσμος μια φορά μου είπε
πως η αδικία είναι η καλύτερή του
φίλη. Μετά τη γέννησή μου
από την πρώτη κιόλας στιγμή
μπορούσα να το επιβεβαιώσω.

Ο κόσμος μια φορά μου είπε
πως δεν θα είναι μαζί μου πάντα
γι' αυτό παιδί μου φάει καλά,
κοιμήσου καλύτερα και κυρίως
τρέχα, τρέχα γιατί ο κόσμος
κι η αδερφή του, η ζωή, δεν θα
υπήρχαν αν δεν είχαν τρέξει τόσο.

Ο κόσμος μια φορά μου είπε
ότι όλα αλλάζουν. Όλα; Τον
ρώτησα. Όλα μου είπε όλα.
τα τέρατα, τα ελάφια και τα
δέντρα. Όλα; Όλα. Ακόμα
και το δέντρο που έμεινε
στο σπίτι σου, από την εποχή
του Δία μέχρι και τώρα.
Εκείνο που έφερε τον θάνατο
στον κόσμο, και ακόμα και
αυτό πέθανε, πεθαίνει ή θα πεθάνει.

*Τέλος ο θάνατος μια φορά μου είπε
παιδάκι μου, καλό μου παιδί,
να μην ακούς τον κόσμο
να μην ακούς την άνοιξη
Ούτε το καλοκαίρι. Άκου
μονάχα τις αρκούδες που
λάμπουν σαν αστέρια.
Φάε την πρόοδό σου
και ξέρνα ό,τι μάθεις,
ύστερα κρύψε το
να μην στο πάρουν.*

Μυρτώ Γ.

Οι φωνές των παιδιών που έπαιζαν στην αμμουδιά
Ακουγόntonουσαν μέχρι το δωμάτιό μου.
Τον ύπνο μου δεν διέκοψαν, με έκαναν να
ονειρευτώ. Και θυμήθηκα πως κάποτε,
κυνηγούσα την πρόοδο από το πρωί ως το βράδυ.
Ώσπου, ο καλοκαιρινός άνεμος με περιτριγυρίζει
και κάτω από το φως του φεγγαριού
ο ύπνος με έπαιρνε.
Έψαχνα να βρω ένα μονοπάτι να ακολουθήσω.
Δεν ήξερα πως ήδη χάραζα το δικό μου μονοπάτι.

Δεν το είχα καταλάβει πως ένα δέντρο
μπορεί να γίνει δάσος. Μα πόσο
να περιμένω πια; Οι φλόγες
με πρόλαβαν. Μαύρισε η καρδιά
και η φωτιά μου γελούσε ειρωνικά
καθώς έκαιγε τα σωθικά μου.
Τα δάκρυα μου δεν έφτασαν για να
τη σβήσουν. Την έσβησε ο χρόνος.

Χαρά Ρ.

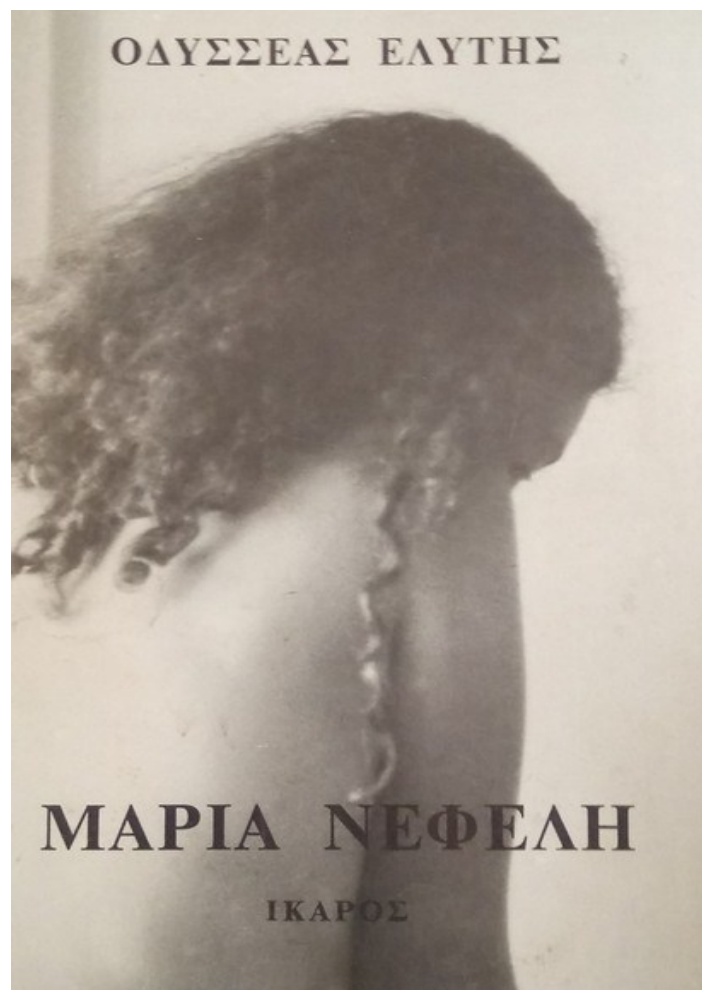

Ένα βράδυ, μια μέρα
ξύπνησα στο δωμάτιο μου
δεν ήταν το δωμάτιο μου
βέβαια, ήταν αλλιώτικο
το κρεβάτι μου, δεν ήταν
εκεί, ούτε ο καθρέφτης,
ούτε οι κουρτίνες μου
φυσικά, ούτε η μπογιά
στον τοίχο, δεν ήταν
μπλε ο τοίχος πλέον,
δεν ήταν ούτε άσπρος
όμως, τώρα που το
σκέφτομαι, ίσως
να μην υπήρχε καν,
ναι μάλλον το φαντάστηκα.

Μάλλον φαντάστηκα και
το τέρας που μου ψιθύριζε
στ' αυτί εκείνο που μου
είπε: Να μην ανησυχείς,
μη σκας δεν είναι τίποτα
μην τους αφήσεις να
σε πνίξουν μέσα στο
νερό της απόγνωσης τους.
Ναι μάλλον το φαντάστηκα κι αυτό
μα δεν νομίζω να φαντάστηκα

*και τη μητέρα μου, που με
το βρώμικο πιρούνι στο λαιμό
της, μου ζήτησε να ξεχάσω
όσα μου είπε το τέρας.*

Μυρτώ Γ.

Όνειρο ακρογιαλιάς

Κοιμόμασταν αγκαλιασμένοι στην ακρογιαλιά κάτω από το
φεγγαρόφως,

με τον παφλασμό των κυμάτων της θάλασσας
και το γλυκό αεράκι του μπάτη να μας χαϊδεύει το δέρμα.

Το λευκό φως των άστρων έμπαινε μες στην καρδιά μας,
σαν τιτίβισμα πουλιών που ερωτεύονται.

Ξάφνου το γλυκό φως του ήλιου έπεσε πάνω στα βλέφαρά μας
όπως τα ρυάκια θώπευε το βουνό.

Άγγελοι μας περιτριγύριζαν
και μια ευωδιά από κάτασπρες μαργαρίτες
και φάνηκε το βαθύ μπλε της θάλασσας που μας δρόσιζε τα πόδια.

Νεφέλη Μ.

**Λογοτεχνικός Όμιλος
Γυμνασίου Βουλιαγμένης
2023-2024**